

Dániel könyve – Kettőszázadik ρηϋ

Prófétai kibontakozás: a második összegyűjtés és annak jelentősége az adventista eszkatológiában

Jeff Pippenger

2024-05-05

Azt a profétai időszakot vizsgáljuk, amelyet a második összegyűjtés jelképez, s amelyet Ézsaiás proféta, majd később White testvérnő azonosít.

És azon a napon Jessének gyökere áll majd a népek zászlajaként; hozzá folyamodnak a pogányok, és nyugvóhelye dicsőséges lesz. És történik azon a napon, hogy az Úr másodszor nyújtja ki kezét, hogy visszaszerezze népének megmaradt maradványait, amely megmarad Asszíriából, Egyiptomból, Pathrosból, Kútból, Élamról, Sineárból, Hamátról és a tenger szigeteiről. És zászlót emel a nemzeteknek, egybegyűjti Izrael számkivetettjeit, és összegyűjti Júda szétszórtaikat a föld négy szegletéről. Efraim irigysége is elmúlik, és Júda ellenségei kivágattnak: Efraim nem irigyli többé Júdát, és Júda nem szorongatja többé Efraimot. Ézsaiás 11:10–13.

Amikor Isten végidei népe másodszor egybegyűjtetik, egység jön létre ama tanítványok között, amelyet a Pünkösdt megelőző tíz nap jelképezett, és amelyre Ézsaiás úgy utal mint arra az időre, amikor „Efraim irigysége is eltávozik, és Júda ellenségei kivágattnak; Efraim nem irigyli többé Júdát, és Júda nem háborgatja Efraimot.”

„Próbák jönnek Isten népére, és a konkolyoknak el kell különülnie a búzától. De többé ne irigyelje Efraim Júdát, és Júda sem többé ne bosszantsa Efraimot. Megszentelt szívekből és ajkáról kedves, gyöngéd, együtt érző szavak fognak áradni. Lényeges, hogy egységben legyünk, és ha mindnyájan Krisztus szelídségét és alázatosságát keressük, akkor Krisztus értelme lesz bennünk, és a lélek egysége meglesz.” Review and Herald, 1895. március 19.

Az egyesítés annak a munkának egyik eleme, amelyet Krisztus végez, amikor másodszor gyűjti egybe a száznegyvennégyezeret. Ezt az egységet a pünkösdt megelőző tíz nap, valamint az exeteri tábori összejevetel hat napja jelképezte, és megvalósulhatott volna 1856-tól 1863-ig, ha azok, akik átérték az 1844. október 22-i nagy csalódást, nem tévesztették volna el útjukat.

„Ám a csalódást követő kétely és bizonytalanság időszakában az adventhívók közül sokan feladták hitüket. Meghasonlások és szakadások támadtak.... Így a mű akadályoztatott, és a világ sötétségben maradt. Ha az egész adventista testület egyesült volna Isten parancsolatai és Jézus hite alapján, mennyire másként alakult volna történelmünk!”

„Nem Isten akarata volt, hogy Krisztus eljövetele ily módon késedelmet szenvedjen. Isten nem azt tervezte, hogy az Ő népe, Izrael, negyven esztendeig vándoroljon a pusztában. Megígérte, hogy egyenesen Kánaán földjére vezeti őket, és ott mint szent, egészséges, boldog népet telepíti meg őket. De akiknek először hirdettetett, nem mentek be „hitetlenség miatt” (Zsidók 3:19). Szívük tele volt zúgolódással, lázadással és gyűlölettel, és Ő nem tudta betölteni velük

kötött szövetségét.

„Negyven éven át a hitetlenség, a zúgolódás és a lázadás zárta ki az ősi Izraelt Kánaán földjéről. Ugyanezek a bűnök késleltették a mai Izrael bevonulását a mennyei Kánaánba. Egyik esetben sem Isten ígéreteiben volt a hiba. Az Úr magukat népének vallói között tapasztalható hitetlenség, világias lelkiület, odaszentaltsághibája és viszálykodás tartott bennünket oly sok éven át a bűn és a nyomorúság e világában.” Szemelvények, 1. könyv, 68–69.

A második angyal alászállása az első csalódáskor bekövetkezett szétszóródást jelölt meg, amely megindította a késelem idejét, majd az exeteri tábori összejövetelen eltöltött hatnapos időszakhoz vezetett, ahol az üzenetben való egység megvalósult a Szentléleknek az Éjféli Kiáltás üzenetében történő kitöltése előtt, az összejövetel végén.

A harmadik angyal alászállása 1844. október 22-én azonosította a nagy csalódás idején bekövetkezett szétszóródást, és egy tanítási időszakot nyitott meg, miközben a Szentek Szentjéhez kapcsolódó igazságok feltáruak Isten népe előtt. 1849-re az Úr másodszor is kinyújtotta kezét, hogy összegyűjtse népét, és 1851-re az 1850-es táblázat bemutatásra került. Ez a táblázat az alapvető üzenetet képviselte, éppen azt az üzenetet, amelyet zászlóként kellett felemelni a világ előtt.

A tanítványoknak Krisztus által való másodszori összegyűjtése közvetlenül az Ő alászállásakor kezdődött, az exeteriek összegyűjtése pedig a késelem idejének időszakában vette kezdetét. Az 1863-as lázadás történetében a másodszori összegyűjtés legalább öt évvel azon nevelési folyamat megkezdése után kezdődött, amely akkor indult, amikor 1844-ben feltáruak a szentély világossága. 1848-ban az iszlám ekkor ingerelte haragra a nemzeteket. A második összegyűjtetés olyan fokozatos munkaként van ábrázolva, amely a pünkösdt megelőző tíz nap elérése által, valamint az exeteri tábori összejövetel hat napja által ment végbe, és 1856-ra be kellett volna fejeződnie.

Népe másodszori összegyűjtésének munkája a harmadik angyal záró műve, és azt Krisztus keze viszi véghez.

Amikor eljött a szombat napja, tanítani kezdett a zsinagógában; és sokan, akik hallották őt, ámulatba estek, és ezt mondták: Honnan vannak ennek ezek a dolgok? És micsoda bölcsesség ez, amely neki adatott, hogy még ilyen hatalmas cselekedetek is történnek az ő kezei által? Márk 6:2.

Az a szétszóródás, amely akkor következik be, amikor az isteni jelkép alászáll, olyan próbatételi folyamatot indít el, amely végül az imádók két osztályát nyilvánítja ki, és eközben megtisztítja a templomot.

Akinek szórólapátja kezében van, és teljesen megtisztítja szérűjét, búzáját pedig csűrbe takarítja; a polyvát azonban megolthatatlan tűzzel égeti meg. Máté 3:12.

Abban az időszakban Isten népének el kell vennie az angyal kezéből az üzenetet, és meg kell ennie azt.

És láttam egy másik erős angyalt leszállani a mennyből, felhőbe öltözve; és szivárvány volt a feje fölött, és az arca olyan volt, mint a nap, és a lábai mint tűzoszlopok; és kezében egy nyitott kis könyv vala; és jobb lábát a tengerre helyezé, bal lábát pedig a földre. Jelenések 10:1, 2.

A második angyal 1844. április 19-i eljövetelekor Isten népe szétszóratott. Kezdetben összegyűjtettek voltak a Jelenések könyve kilencedik fejezete tizenötödik versében foglalt prófécia 1840. augusztus 11-i beteljesedése által, de az Úr kezét rajta tartotta egy tévedésen, amely a táblázaton szereplő némely számadat kiszámításában volt.

„Láttam, hogy az 1843-as táblázatot az Úr keze irányította, és hogy azt nem szabad megváltoztatni; hogy a számadatok olyanok voltak, amilyeneknek Ő akarta azokat; hogy az Ő keze felette volt, és elrejtett egy tévedést némely számadatban, úgyhogy senki sem láthatta azt, míg az Ő keze el nem távolíttatott.” Early Writings, 74.

Kezének visszavonása lehetővé tette Samuel Snow számára, hogy azonosítsa a késlekedő látomás helyes időpontját.

„Azokat a hűséges, csalódottakat, akik nem tudták megérteni, miért nem jött el az ő Uruk, nem hagyták sötétségben. Ismét Bibliájukhoz vezették őket, hogy kutassák a prófétai időszakokat. Az Úr keze lekerült a számokról, és a tévedés magyarázatot nyert. Meglátták, hogy a prófétai időszakok 1844-ig érnek, és hogy ugyanazok a bizonyítékok, amelyeket arra hoztak fel, hogy megmutassák: a prófétai időszakok 1843-ban zárultak le, azt bizonyították, hogy azok 1844-ben fognak véget érni.” Early Writings, 237.

Az első és a második angyal története mérőkövek olyan vonalát tartalmazza, amely Krisztus kezéhez kapcsolódik. Amikor 1840. augusztus 11-én és 1844. április 19-én alászállt, üzenet volt a kezében. Az Ő keze irányította az 1843-as tábla elkészítését és kiadását 1842 májusában. Az Ő keze pecsételt el egy tévedést a táblán szereplő számokban. Az első csalódás szétszóratása után Jeremiás egyedül ült Krisztus keze miatt. Ezután visszavonta kezét, és így felnyitotta az Éjféli Kiáltás üzenetét. Annak cselekedete, hogy kezét kinyújtotta népének másodszori összegyűjtésére, az első csalódástól az exeteri tábori összejövetelig tartott, miként a tanítványok is végül Jeruzsálemben gyűjtettek egybe tíz napra a Szentlélek kitöltése előtt. A harmadik angyal 1844. október 22-i érkezésekor az Úr felemelte kezét.

És az angyal, akit láttam a tengeren és a földön állni, felemelte kezét az égre, és megesküdött arra, aki örökkön örökké él, aki teremtette a mennyet és a benne levő dolgokat, a földet és a rajta levő dolgokat, és a tengert és a benne levő dolgokat, hogy idő többé nem leszen. Jelenések 10:5, 6.

Az 1840. augusztus 11-i első összejöveteltől 1844. október 22-ig az első és a második angyal történetét Krisztus keze jelölte meg. 1844. október 22-én a harmadik angyal alászállt, és a kis millerita nyáj a Nagy Csalódás által szétszóratott. Ezen a napon Krisztus felemelte kezét az ég felé, és megesküdött, hogy idő többé nem leszen.

Az 1844-től 1863-ig tartó időszak történelmében a második összegyűjtés akkor kezdődött, amikor Krisztus felemelte kezét, miközben kezében egy megevendő üzenetet is tartott. Majd 1849-ben

másodszor is kinyújtotta kezét, hogy összegyűjtse elszéledt népét. Ezt a népet az Éjféli Kiáltás üzenetére gyűjtötték össze, és akkor szóródott szét, amikor a megjöendő esemény nem következett be. Az exeteri táborgyűlésen Krisztus összegyűjtötte nyáját, és egyesítette őket az üzenetben, miként tette azt a pünkösdöt megelőző tíz napban is. A filadelfiai milleriták elhagyták az exeteri táborgyűlést, és megismételték a pünkösdöt. 1856-ban Krisztus kívül volt azon a mozgalmon, amely Laodiceává alakult át, mert Krisztus a laodiceai szíven kívül áll és zörget, bebocsáttatást keresve.

Ímé, az ajtó előtt állok és zörgetek: ha valaki meghallja az én szómat, és megnyitja az ajtót, bemegyek ahhoz, és vele vacsorálok, és ő énvelem. Jelenések 3:20.

1856-ban Krisztus keze zörgetett a laodiceai Millerita mozgalom ajtaján, de hiába. 1849-ben, hét évvel korábban, másodszor kezdte összegyűjteni népét, de a kétely és a bizonytalanság megállította a filadelfiai mozgalmat.

„Ha az adventisták az 1844-es nagy csalódás után szilárdan megőrizték volna hitüket, és egyesülten haladtak volna tovább Isten megnyíló gondviselésének útján, elfogadva a harmadik angyal üzenetét, és a Szentlélek erejével hirdetve azt a világnak, meglátták volna Isten szabadítását; az Úr hatalmasan munkálkodott volna erőfeszítéseikkel, a mű befejeződött volna, és Krisztus már ezelőtt eljött volna, hogy népét jutalmának átvételére magához vegye. Ám a csalódást követő kétely és bizonytalanság időszakában az adventhívők közül sokan feladták hitüket.... Így a mű akadályoztatott, és a világ sötétségben maradt. Ha az egész adventista testület egyesült volna Isten parancsolatai és Jézus hite alapján, mennyire másként alakult volna történelmünk!” Evangelism, 695.

2001. szeptember 11-én Krisztus egybegyűjtötte az Ő végidei népét, amely ezt követően 2020. július 18-án szétszórta. 2001. szeptember 11-én azok, akik egybegyűjtettek, kivették Krisztus kezéből a rejtett könyvet, és megették azt. 2020. július 18-án elvetették a parancsot, amelyet az Ő felemelt keze jelképezett, s amely azt jelezte, hogy „az idő többé nem létezik.”

A filadelfiai milleriták 1843-ra vonatkozó téves előrejelzésükben semmiféle lázadást nem tanúsítottak, mert mindazon világosság szerint cselekedtek, amelyet az Úr kijelentett; ám 2020. július 18-án a harmadik angyal mozgalmának laodiceai tagjai fellázadtak az Ő kezével kapcsolatos világosság ellen. 1844 után az első angyal filadelfiai mozgalma „a kétely és bizonytalanság időszakában” „feladta hitét”, és laodiceaivá lett.

1856 azt az átmeneti pontot jelképezi, amely Isten végidei népe számára az átmenet egy pontját mintázza.

Valamikor az 1849 és 1856 közötti hét év folyamán a filadelfiai millerita mozgalom ellenállt az Úr kezének, amely kinyújtózott, hogy másodszor is összegyűjtse népét, és az ígéret az volt, hogy akkor többet fog cselekedni, mint amennyit a múltban cselekedett.

„Szeptember 23-án az Úr megmutatta nekem, hogy másodszor nyújtotta ki kezét népe maradékának visszaszerzésére, és hogy e gyülekezés idején az erőfeszítéseket meg kell kettőzni. A szétszórás idején Izráel megveretett és szétszaggatott; most azonban, a

gyülekezés idején, Isten meggyógyítja és bekötözi népét. A szétszórásban az igazság terjesztésére tett erőfeszítéseknek csak csekély hatásuk volt, kevésre vagy semmire sem vezettek; de a gyülekezésben, amikor Isten kezét népe összegyűjtésére tette, az igazság terjesztésére tett erőfeszítések elérik rendelt céljukat. Mindenkinek egységben és buzgósággal kell munkálkodnia a műben. Láttam, hogy szűgyen, ha bárki a szétszórásból vesz példákat arra, hogy azok irányítsanak bennünket most, a gyülekezés idején; mert ha Isten most sem tenne többet értünk, mint akkor tett, Izrael soha nem gyűjtenék egybe. Éppoly szükséges, hogy az igazság lapban is közzététessék, mint hogy prédikáltassék.” Review and Herald, 1850. november 1.

Nyilvánvaló, hogy az Úr egységben akarta előrevinni művét, ám az egység szemlátomást megbomlott, és „a csalódást követő kétely és bizonytalanság időszakában az adventhívők közül sokan feladták hitüket.” A Present Truth (később Review and Herald) 1849-ben kezdett megjelenni, és 1851-re az 1850-es tábla már rendelkezésre állt, de 1856-ra a Leviticus huszonhat „hét időre” vonatkozó üzenete befejezetlenül maradt. Az az üzenet, amely 1844. október 22-én feltörtetett, akkor következett be, amikor a kétezer-háromszáz évre és a kétezer-ötszázhusz évre vonatkozó idői prófécia lezárultak.

A szombat volt az a tanítás, amely abban az időben a többi tanítás fölött ragyogott, és tizenkét éven át egy próbatételi folyamat haladt előre, mígnem 1856-ban elérkezett az utolsó próba. Ez a próba a föld szombati nyugalma vonatkozott, és annak a próbatételi folyamatnak a végét jelezte, amely az emberek szombati nyugalmaival kezdődött. A próbaidőszak az Alfa és az Ómega pecsétjét hordozta. 1856 egyúttal a Miller által felfedezett első alapigazságra vonatkozó ismeret növekedését is jelképezte, ezért azon a szinten is az Alfa és az Ómega pecsétjével bírt. A szombat igazsága, mint Isten megszentelt népének jele, a hetedik trombita megszólalásaként lett ábrázolva, amikor Krisztusnak a hívőben levő titka, a dicsőség reménysége, beteljesedik. A „hét idő” az engesztelés napján megfűvendő jubileumi trombita által volt jelképezve.

Az 1856-tól 1863-ig terjedő hét esztendő a tanítványok számára Jeruzsálemben töltött tíz napot, valamint a filadelfiai millerita hívők számára az exeteri táborgyűlés hat napját jelképezte; de szomorú módon ez az időszak azok szemléltetésévé lett, akik megtagadják, hogy kövessék az Urat, amint átvezeti őket az átmenet időszakán. Az első és második angyal története, amely a hét mennydörgés történelmi időszaka, azt azonosítja, hogy az Úr 1844. április 19-től másodszor nyújtja ki kezét, hogy összegyűjtse népét, és azt szemlélteti, hogy az engedelmesek miként válaszoltak engedelmességgel, amikor a bölcsek követték Krisztust a Szentek Szentjébe.

Az első Kádes története, amely a harmadik angyal története 1844-től 1863-ig, azonosítja, hogy az Úr ismét kinyújtja kezét, hogy másodszor is összegyűjtse népét, ám abban a történetben a lázadás nyilvánul meg. Most pedig, harmadszor, 2023 júliusa óta az Úr ismét kinyújtja kezét, hogy másodszor is összegyűjtse népét, és ők beteljesítik a második Kádeset mint engedelmes filadelfiaiak, mert az igazság aláírása azonosítja a három alkalmat úgy, hogy a kezdet és a vég az engedelmes filadelfiaiakat jelképezi, a középső példa pedig az engedetlen laodiceaiakat.

Ezt a tanulmányt a következő cikkben folytatjuk.

„Hallgatnak-e a gyülekezetek a laodíceai üzenetre? Megtérnek-e, vagy pedig annak ellenére, hogy az igazság legünnepélyesebb üzenete — a harmadik angyal üzenete — hirdettetik a világnak, továbbra is bűnben maradnak? Ez az irgalom utolsó üzenete, az utolsó figyelmeztetés az elbukott világ számára. Ha Isten egyháza langymeleggé válik, nem áll többé Isten kegyében, mint azok a gyülekezetek, amelyek úgy vannak ábrázolva, mint amelyek elbuktak, és ördögök lakóhelyévé, minden tisztátalan lélek tanyájává és minden tisztátalan és gyűlöletes madár ketrecévé lettek. Azok, akiknek alkalma volt hallani és elfogadni az igazságot, és akik csatlakoztak a Hetednap Adventista Egyházhoz, magukat Isten parancsolatait megtartó népének nevezve, mégsem rendelkeznek több életerővel és Isten iránti odaszenteseltséggel, mint a névleges egyházak, ugyanúgy megkapják Isten csapásait, mint azok a gyülekezetek, amelyek ellenzik Isten törvényét. Egyedül azok alkotják majd a királyi családot a mennyi hajlékokban, amelyeket Krisztus azért ment el elkészíteni, hogy azoknak adja, akik szeretik Őt és megtartják parancsolatait.

„Aki azt mondja: Ismerem Őt, és nem tartja meg az Ő parancsolatait, hazug, és nincs meg benne az igazság” [1 János 2:4]. Ez magában foglal mindazokat, akik azt állítják, hogy ismerik Istent, és megtartják az Ő parancsolatait, de ezt nem nyilvánítják ki jó cselekedetek által. Cselekedeteik szerint fogják megkapni osztályrészüket. „Aki Őbenne marad, egy sem vétkezik; aki vétkezik, egy sem látta Őt, sem nem ismerte meg Őt” [1 János 3:6]. Ez minden egyháztaghoz szól, beleértve a hetednap adventista gyülekezetek tagjait is. „Fiacskáim, senki el ne hitessen titeket: aki az igazságot cselekszi, igaz, amint Ő is igaz. Aki a bűnt cselekszi, az ördögtől van, mert az ördög kezdettől fogva vétkezik. Azért jelent meg az Isten Fia, hogy az ördög munkáit lerontsa. Senki sem cselekszik bűnt, aki Istentől született, mert az Ő magva benne marad; és nem vétkezhet, mert Istentől született. Erről ismerhetők meg az Isten gyermekei és az ördög gyermekei: aki nem cselekszik igazságot, egy sem Istentől való, sem az, aki nem szereti az ő atyjafiát” [1 János 3:7–10].

„Mindazok, akik azt állítják magukról, hogy szombatot megtartó adventisták, és mégis továbbra is bűnben élnek, hazugok Isten szemében. Bűnös életútjuk Isten munkájának ellenmunkálása. Másokat is bűnbe vezetnek. Isten szava szól gyülekezeteink minden tagjához: „És készítsetek egyenes ösvényeket lábaitoknak, hogy a sánta el ne forduljon az útról, hanem inkább meggyógyuljon. Törekedjete békességre mindenkivel, és a szentségre, amely nélkül senki sem látja meg az Urat: ügyeljete szorgalmasan, hogy senki el ne maradjon Isten kegyelmétől; hogy a keserűségnek valamely gyökere felnövekedvén meg ne háborítson titeket, és ezáltal sokan meg ne fertőztessenek; hogy ne legyen köztetek paráznák vagy istentelen személy, mint Ézsau, aki egy falat ételért eladta elsőszülöttségi jogát. Mert tudjátok, hogy azután, amikor az áldást akarta örökölni, elvettetett; mert a megtérés helyét nem találta meg, noha könnyhullatással kereste azt” [Zsidókhöz 12:13–17].”

„Ez sokakra alkalmazható, akik azt állítják, hogy hisznek az igazságban. Ahelyett, hogy felhagynának buja gyakorlataikkal, Sátán megtévesztő bölcselkedése alatt a nevelés téves irányvonalán merészkednek tovább. A bűn nem ismertetik fel mint bűn. Maguk a lelkiismeretük is megfertőztetett, szívük megromlott, sőt még gondolataik is szüntelenül romlottak. Sátán őket csaletekként használja fel, hogy lelkeket tisztátalan gyakorlatokra csábítson, amelyek az egész lényt beszennyezik. „Aki megvetette Mózes törvényét [amely

Isten törvénye volt], két vagy három tanúbizonyságra irgalom nélkül meghal: Gondoljátok meg, mennyivel súlyosabb büntetésre méltatják majd azt, aki Isten Fiát lábbal tapodta, és a szövetség vérét, amellyel megszenteltetett, tisztátalannak tartotta, és a kegyelem Lelkét megcsúfolta? Mert ismerjük azt, aki így szólt: Enyém a bosszúállás, én megfizetek, ezt mondja az Úr. És ismét: Az Úr megítéli az ő népét. Rettenetes dolog az élő Isten kezébe esni” [Zsidókhoz írt levél 10:28–31].” Manuscript Releases, 19. kötet, 176, 177.